BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

Anul al 56-lea
12 Pagini

EXEMPLARUL { In Romînia 3 lei / In străinătate 6 lei

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. Nr. 24.464/939

Nr. 166 Marți 20 Iunie 1939
12 Pagini P

ABONAMENTE
IN ȚARA
Lei 200 pe 3 luni
Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80
In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE
IN ȚARA pe un an la
UNIVERSUL COPIILOR ZIARUL CĂLĂTORIILOR, VESELIA, RADIO UNIV. și UNIV. LITERAR câte 220 lei
ILUSTR. ROMÂNĂ și UNIV.-SPORT câte 500 lei

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar:
„UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

DIRECTOR
ȘI ADMINISTRATOR DELEGAT
STELIAN POPESCU

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

Buna gospodărie bătrînească

de M. EMINESCU

Bătrînii noștri erau practici și pricepeau administrație, finanțe și economie politică așa precum un gospodar bun pricepe administrarea moșiei sale. Iar francujiții noștri, carî de la 1848 încoace aŭ luat avînt, sînt peste tot tîrzii la minte, cu toată învățătura teoretică și fineța advocățească, pe care și-a[ŭ] cîștigat-o frizîndu-se, doi, trei ani prin Paris. Ca dovadă despre modul cum trebue să fi administrat bătrînii, publicăm mai la vale o dare de samă statistică asupra mișcării populației și a stării producerii agricole în anii 1837, 38 și 39 în Țara-Românească. Inmulțirea regulată a claselor muncitoare, buna stare a caseĭ statului și a celor comunale, statul culturii vitelor și pămîntuluĭ sînt atîtea dovezi că pentru a conduce economia generală a unuĭ popor mai trebuește încă ceva, deosebit de cărți franțuzești și dicționare enciclopedice, adică judecată sănătoasă, cunoașterea dreptei proporții între mijloacele întrebuințate și scopul urmărit. Orî-care ar fi scopurile urmărite de clasa cultă a unuĭ popor, ele sînt răle și de nimic, dacă nu echivalează sacrificiile aduse pentru realisarea lor, și constatăm că mulțimea semidocților și circiocarilor, pe carî i-a[ŭ] produs sacrificiile stoarse populațiilor rurale, nenumărata plebe a scribilor netrebnicî nu compensează de fel sărăcirea și mortalitatea poporuluĭ nostru. Dar la ce să mai vorbim noi, cînd cifrele vorbesc clar, cînd ele ne arată deosebirea între noi, cum sîntem (mai fără deosebire) și cum erau ei *).

*) Urmează expunerea datelor statistice și presentarea unuĭ tablou statistic pe județe, după „Curierul romînesc" pe anul 1840.

4 Iulie 1876.

SCRISORI DIN LONDRA

„PROSPERITATE"

de AUGUR

Londra, Iunie

Nu trebuie să vorbești de moarte unui muribund. Dimpotrivă, se obișnuește să se afișeze un optimism întăritor, măcar că acesta nu-și are rostul.

In domeniul inteligenții, ideile preconcepute sunt acelea cari mor cel mai tîrziu. Și cînd li se apropie clipa din urmă, oamenii par mai dispuși decît oricînd să le apere. Printr'o insuflețire artificială, se caută să se dea spectatorilor iluzia că totul merge de minune.

Printre aceste idei muribunde dar cari pretind să ne stăpînească mereu, se află, fără îndoială, și ideea că prosperitatea lumii civilizate nu poate exista fără cooperarea Germaniei. Acest leitmotiv se regăsește pretutindeni în discursurile și scrierile experților noștri și mai ales ale acelora cari pretind să fie socotiți ca atare.

Dar la Londra am și descoperit semnele premergătoare ale unei noui orientări a părerii generale. Oratorii stăruie în a spune că reintoarcerea Germaniei în sînul comunității este necesară. Totuș, adevărații stăpîni ai situației se pregătesc pe sub mînă la o reclădire a sistemului lor, care ar exclude țările ce refuză să participe la opera comună. Cu alte cuvinte, Marea Britanie începe să se obișnuiască cu ideea unei prosperități regăsite, mulțumită concursului unor anumite națiuni și cu excluderea altora, care se încăpățînează să nu primească o colaborare.

Pe ce se bazează oare ideea că prosperitatea mondială depinde de aceea a Germaniei? Punctul de plecare al acestei concepții stă în faptul că toată criza economică din lume a fost deslănțuită de criza individuală germană. De aci s'a conchis că spre a reveni la un nivel de prosperitate, este necesar ca Germania să se ridice și ea. Dar această legătură este, în fond, artificială.

După război, conducătorii Băncii Angliei au fost victimele ideei preconcepute a solvabilității absolute a Germaniei. Au permis unor instituții financiare să reesconteze la bancă efectele germane, cari nu erau lichide, deoarece nu corespundeau unor operații comerciale. Iată origina belșugului, care s'a revărsat timp de cîțiva ani pe pămîntul sterp al Germaniei de după război, în ciuda sfaturilor și avertismentelor date de defunctul nostru prieten, d. Parker Gilbert, agentul general pentru despăgubirile germane de război.

Cînd, în sfîrșit, s'a produs inevitabilul, cînd Germania a dat faliment, lipsa fatală a lichidității creditelor, atît de imprudent acordate la Londra și New York, s'a văzut deodată, iar criza mondială a căpătat forma și extinderea pe care i-o cunoaștem. Dar a conchide de aci că situația economică nu se poate îndrepta fără ajutorul Germaniei, este cel puțin o prejudecată.

La Londra, în cercurile conducătoare se înmulțesc semnele că e de prisos să așteptăm bunăvoința germanilor, spre a vedea sfîrșitul crizei economice de care suferă lumea. A spune că aceasta nu se poate îndrepta fără Germania, este o erezie.

Se admite că redresarea, dacă se produce fără concursul german, va face să se permanetizeze ruina țărilor cari nu vor să participe la ea. Dar, la urma urmei, este împotriva firii omenești să se practice filantropia la infinit. Caritarea își are limitele și socotim că am așteptat prea mult. Oferta făcută din nou de d. Chamberlain și lordul Halifax, oferta ce și-a găsit ecoul de partea cealaltă a Atlanticului, în

(Continuare în pagina 2-a)

Cu prilejul tensiunii anglo-japoneze

de I. LUGOSIANU

Din vremea cînd Gengis-Khan și Khubilai, odată cu stăpînirea lor, întindeau legea mongolă dela Oceanul Pacific până în Europa răsăriteană, China a fost până în zilele noastre o ispită pentru sabia cuceritorului, pentru cuvîntul evangelic al misionarului, pentru curiozitatea exploratorului sau pentru marfa negustorului european. Această țară imensă, cu o populație, care n'a fost niciodată numărată de nimeni, dar care e prețuită la 500 de milioane de locuitori, ar fi avut tot ce-i trebue spre a fi una din cele mai mari puteri politice și economice ale lumii. Ea a rămas totuși până aproape de zilele noastră unul din paradoxele dreptului internațional. Dela începutul secolului al 16-lea, cînd Portughezii luau cu o chirie de 500 de taeli pe an, concesiunile dela Macao și până la tratatele de pace din 1919, China n'a pus niciodată relațiile ei internaționale pe o bază de egalitate și reciprocitate.

Regimul exteritorialității și al concesiunilor internaționale în favoarea străinilor, au mai multe secole de existență. Sub forma lui de astăzi, el datează însă dela tratatul din Nankin, încheiat la 2^n August 1842, care inaugurează era „tratatelor inegale". Prin cele 13 articole semnate la Nankin, China ceda definitiv insula Hongkong Coroanei britanice, autoriza pe supușii englezi să se stabilească și să facă comerț, fără nici un fel de restricție în diferite orașe, ca: Shanghai, Canton, Amoy, etc.; promitea în fine să legifereze un regim vamal echitabil pentru interesele comerciale britanice la export și la import.

Exemplul englez era imitat fără întîrziere de Statele-Unite, Franța și Rusia, iar în 1901, după revolta Boxerilor, un protocol internațional, semnat și de alte Puteri, extindea principiile „tratatelor inegale" și la alte state europene, supunea China la plata unei indemnități garantate de veniturile vămilor, organiza sub administrație străină cartierul legațiilor la Peking, autoriza instalarea de garnizoane străine în diferite puncte ale teritoriului chinez spre a menține libertatea accesului la mare.

China reacționa însă cu stăruință împotriva acestui regim și prin numeroase tratate încheiate înainte la 1914, cu diferite State europene sau cu Japonia obținea suprimarea sau îndulcirea privilegiilor acordate străinilor.

Războiul mondial, revoluția rusă și tratatele de pace din 1919 aduceau o schimbare conisderabilă în regimul străinilor în China. Germania, Austria, Ungaria și Rusia își pierdeau privilegiile și concesiunile. China își redobîndia față de ele suveranitatea.

E adevărat că aliații transmiteau Japoniei, pe atunci asociată cu Puterile învingătoare Shantungul și celelalte avantaje, care aparțineau Germaniei. Pentru acest motiv China refuza să semneze tratatul din Verasilles, dar semna, cîteva săptămîni mai tîrziu tratatul dela St. Germain, ceiace-i îngăduia să intre în Societatea Națiunilor și pe cale de negocieri să micșoreze numărul tratatelor inegale, care o legau încă de atîtea State europene. Astăzi singurii beneficiari ai unor asemenea tratate au rămas Marea Britanie, Statele-Unite, Franța, Olanda, Norvegia și Brazilia, alte State bucurîndu-se încă de anumite avantaje în ce privește diferite privilegii economice și financiare și drepturile de exteritorialitate ale supușilor străini, care au fost obiectul unei reglementări principiale la conferința din Washington în 1921.

Acesta este în linii foarte largi regimul privilegiat, pe care multă vreme China l-a acordat Japoniei și Marilor Puteri europene ca și unor numeroase State europene sau extraeuropene.

Astăzi, în afară de privilegiul de exteritorialitate de care se mai bucură o duzină de State străine, Japonia, Anglia și Franța sunt singurele Mari Puteri, care în afară de gărzile la legațiuni, la care sunt îndreptățiți și alte State, mai au privilegiul de a avea garnizoane străine în concesiunile lor internaționale sau în teritoriile, ce le-au fost închiriate pe termene lungi — în general 99 de ani — de guvernul chinez.

Această lungă expunere explică pentruce conflictele de interese deveniau inevitabile între Japonia și Marile Puteri concesionare, din momentul în care, acum doi ani, guvernul din Tokio începea, fără declarație de război, campania din China, concepută în primele momente, ca o operație locală în China de Nord și extinsă mai tîrziu la întreaga republică chineză, pe măsură ce încordarea europeană lăsa mai multă libertate de acțiune Japoniei, în acel Ocean Pacific, care niciodată nu și-a desmințit numele mai mult decît astăzi.

Este evident nu preocuparea legitimă de a pedepsi patru deliquenți chinezi este la originea reală a tensiunei anglo-japoneze de astăzi, ci lupta între vechiul imperialism britanic solid instalat în China și noul imperialism japonez, care, ocupînd de fapt al unei mari părți din coastele și interiorul Chinei, înțelege să înlăture din drumul lui pe un concurent și un adversar, care — între alții — prin sprijinul său politic și financiar și prin furniturile de armament prelungește rezistența chineză într'o măsură atît de largă.

Incordarea dintre Marea Britanie și Japonia, cauzată de incidentele de la Tientsin și caracterul serios, pe care pare să-l ia în ultimele zile, îndreptățește întrebarea, dacă Japonia socotește momentul potrivit să lichideze raporturile ei cu Anglia în China și Pacific, într'un viitor apropiat. Vom arăta în curînd considerațiile politice, strategice și economice, care pot înlesni răspunsul la această întrebare hotăritoare nu numai pentru conflictul din Extremul Orient, ci și pentru situația europeană ea însăși.

Document maghiar descoperit la Careii Mari

de R. SEIȘANU

Zilele trecute, cu prilejul strămutării archivei județului Satu Mare dela Careii Mari la Satu Mare, s'a descoperit între documentele vechi ale fostei administrații maghiare, copia manuscrisă a unui raport adresat în 1828 guvernului din Buda, privitor la repartiția, pe comune și naționalități, a populației de-atunci a comitatului Satu Mare.

Notăm, în 1828, comitatul acesta a avut o întindere mai mare decît județul românesc cu acelaș nume. Prin trasarea frontierei dintre Ungaria și România, în 1920, teritoriul comitatului Satu Mare a fost tăiat în două, — partea occidentală, cu o populație majoritară maghiară a rămas Ungariei, iar partea orientală, cu o populație majoritară covîrșitoare românească, a fost atribuită României, pe temeiul principiului naționalității.

Din documentul maghiar de curînd descoperit reese, că în 1828 majoritatea populației comunelor din acel comitat era curat românească.

Constatarea aceasta este confirmată de alte numeroase documente mai vechi.

Astfel, în anul 1536, Nicolae Olah, adică Românul, care a fost guvernatorul și primatul Ungariei, ocupîndu-se de ținutul Satu Mare, a scris, că toate satele din valea Someșului sunt locuite de numeroși Români. („Ea vero regio, quae ultra fluvium praedictum Samos, et citra montem Syluosum, intra quem villae SUNT PLURIMAE VALACHORUM, continetur vocatur Sylagyságh...")

Avem apoi datele statistice din secolul al XIX-lea publicate de Magda Pal, într'o lucrare tipărită, la Leipzig, în 1834, asupra populației Ungariei, Croației și Slavoniei, din care reese, că în comitatul Satu Mare, 124 comune erau locuite de Români.

Magda Pal precizează, că în 65 comune, Românii vorbeau numai limba lor și nu știau ungurește; iar în 62, Românii cunoșteau și limba maghiară.

In dicționarul geografic a lui Fenyes Al., tipărit la Pesta în 1851, găsim de-asemenea date privitoare la populația românească a comitatului Satu Mare din 1839. In anul acela comitatul Satu Mare avea 73 comune curat românești; 8 româno-germane; 8 româno-maghiare; 22 maghiaro-române; 4 germano-române și alte trei comune cu populație mixtă româno-maghiară - germană-slovacă.

Firește, că populația românească din întregul ținut Satu Mare și din celelalte ținuturi de la Nord și Sud, este băștinașă. Românii au avut și aci, cu mult înainte de apariția ungurilor în pustă, knezatele și voevodatele lor; iar infiltrațiile străine, — germane, slovace și maghiare — s'au făcut mai tîrziu. Ultimii însă, care s'au infiltrat, au fost maghiarii și numai în partea de vest a vechiului comitat. După documentele administrative maghiare se poate constata cât de recente sunt colonizările maghiare din această regiune. In sectorul central Satu Mare, coloniștii maghiari s'au stabilit între anii 1720—1800; iar în valea Someșului, în anul 1773!

In vremurile mai apropiate, în ajunul războiului mondial, personalități politice și culturale maghiare, care s-au ocupat de întinderea blocului românesc, au fixat limita sa etnică în așa condiții, în cât ea coincide aproape cu actuala frontieră româno-ungară; iar unele sectoare chiar o depășește către vest.

Iată ce scria, într'o publicațiune oficială, Geresi Kalman, în 1912 despre ținutul Satu Mare:

„Dela Careii Mari, calea ferată în direcția N.-V. trece printr'o regiune rodnică, dar aproape inundată și într'o oră ne conduce în adevăratul centru al comitatului Satu Mare. Această cale ferată, constitue din punctul de vedere al naționalităților, o linie de demarcație.

In satele de pe dreapta ei, găsim elementul românesc și, cu cât ne apropiem de părțile muntoase, satele sunt mai populate de români".

Contele Ștefan Bethlen, fostul prim-ministru al Ungariei, a constatat și el, în 1913, că majoritatea circumscripțiilor comitatelor Satu Mare, Bihor, Arad, Timiș și Torontal sunt locuite de o majoritate compactă românească.

In hărțile etnografice publicate în 1902 de Bolog Pal, limita etnică românească se apropie, atât în comitatul Satu Mare, cât și în celelalte comitate dela vestul Transilvaniei, de frontiera Trianonului.

In discursul de recepție pe care l-a pronunțat la Academia maghiară, în 1912, prof. Varga Gyula, cunoscutul etnolog, a recunoscut, că aproape toată partea de N. V. a Ungariei de-atunci face parte din blocul românesc. Și el a pomenit următoarele regiuni: Maramureșul de sud, o parte din comitatul Ugocea, Valea lui Mihai, Szekelyhyd, Marghita, Sălaj, Satu Mare.

Așa dar noul document maghiar din 1828, descoperit zilele trecute în vechile archive ungurești din Careii Mari, este încă o dovadă despre existența unui bloc etnic românesc în ținutul Satul Mare, care numai în vremu

(Continuare în pag. 2-a)

Suspendarea traficului dintre Cehia și Slovacia

Bratislava, 17 (Rador). — **Agenția telegrafică slovacă publică un comunicat în care se spune:**

Potrivit informațiilor date de legația Germaniei din Bratislava, traficul între Slovacia și protectoratul Boemiei și Moraviei a fost suspendat până la noui ordine.

Comunicatul adaugă că măsura este numai provizorie și va fi în curînd anulată.

N'AU FOST CONCENTRATE TRUPE GERMANE IN ZONA MORAWSKA-OSTRAWA

Berlin, 17 (Rador). — *Din izvor autorizat se desminte categoric svonul răspîndit de posturile de radio franceze și engleze cu privire la pretinse concentrări de trupe germane în zona Morawska-Ostrawa.*

Se subliniază că presa din Paris și Londra a indicat în această privință o divizie de artilerie grea cu No. 118, care de fapt nu există.

AMANAREA PROCESULUI POLIȚIȘTILOR DELA NACHOD

Praga, 17 (Rador). — Procesul celor doi polițiști germani acuzați de a fi omorît la Nachod pe polițistul ceh Mueller a fost amânat până Marți.

REDESCHIDEREA RESTAURANTELOR LA KLADNO

Kladno, 17 (Rador). — Șeful districtului german dela Kladno a autorizat redeschiderea restaurantelor între orele 7 și 21.

Cinematografele și teatrele rămân încă închise. Măsurile acestea au fost luate, se știe, în urma asasinării unui polițist german.

PROGRAMUL NOSTRU NAVAL

Nevoile marinei de război

Marina noastră de război dispune de o nouă unitate: nava port-mine „Amiral Murgescu", construită de șantierul naval din Galați și care a fost lansată în apele Dunărei, în ziua de 14 Iunie c., în prezența M. S. Regelui Carol II.

Noua navă ce intră în compoziția flotei noastre de mare, răspunde unei necesități mai de mult simțită, — dată fiind importanța ce o prezintă pentru apărarea coastei românești a Mării Negre, organizarea barajelor de mine împotriva vaselor de suprafață și a submarinelor, de către vase speciale de tip modern, așa cum au și celelalte marine străine.

Dar, pe lîngă acest tip de navă port-mine, marina noastră are nevoie să fie dotată și cu alte tipuri de vase, spre a putea îndeplini misiunea sa în condițiile cele mai bune.

M. S. Regele Carol II, a declarat, la Galați, că purtătorul de mine „Amiral Murgescu", este unul dintre vasele prevăzute într'un întreg program — „program care se va îndeplini cu încredere și cu stăruință".

Ministrul marinei și al aerului, d. general Paul Teodorescu, a declarat și d-sa, că această navă „va fi urmată la scurt interval de alte nave de război și peste cîtva timp încă de altele".

In asemenea condiții, marina noastră de război, este în plină dezvoltare și ascensiune, pe baza unui program de înzestrare cu noui construcții de vase, care este în curs de executare.

Cum fiecare putere maritimă are politica sa navală, impusă de interesele sale speciale în domeniul mărilor, România are și ea politica sa navală ce este în legătură cu situația ei geografică și cu interesele importante ce le are în Marea Neagră.

Aceste interese sunt: apărarea coastei românești a Mării Negre împotriva unei eventuale debarcări de trupe și asigurarea liniilor de comunicații.

Atât lungimea coastei noastre maritime de circa 400 km., care prezintă trei sectoare ce trebuesc să fie apărate — Gibrieni—Bugaz; gurile Dunărei și capul Midia—Mangalia — împotriva unor eventuale debarcări de trupe; cât și menținerea și protejarea liniilor noastre de comunicații maritime spre Strâmtori, ne impun să urmărim o politică navală determinată de cele două comandamente.

De aceea, compunerea forțelor noastre navale este bazată pe anumite tipuri de vase de suprafață si submarine, cu caracteristici în ce privește tonajul, armamentul și viteza, corespunzătoare misiunei lor. Noi n'avem nevoe de cuirasate și în general de vase de suprafață și submarine de mare tonaj, care sunt și foarte scumpe, ci de următoarele tipuri de vase: crucișătoare rapide, torpiloare, contratorpiloare, submarine-torpiloare, submarine-minere, nave puitoare de mine, șalupe-torpiloare, nave-dragoare, vedete-torpiloare ușoare, dar de viteză mare (85 km. pe oră), vase-școală pentru antrenamentul la mare al echipagiilor și de hidroavioane.

Toate aceste tipuri de vase, cu caracteristica modernă în ce privește armamentul, motoarele, instalațiile de tir și de lansare, transmisiunile, etc., corespund cerințelor apărării noastre defensive-ofensive, politicei noastre navale, misiunilor tactice ce au de îndeplinit în diferite ipoteze și pe o rază de acțiune anumită.

Aviația (hidroaviația) este a treia armă principală, care este absolut necesară utilizării tactice a escadrelor navale. S'a pretins de unii, că în viitorul război naval, hidroavionul și submarinul vor juca rolul important și decisiv; ba chiar vor putea înlocui cu succes vasele de suprafață. Specialiștii nu admit acest punct de vedere.

Acum cîțiva ani, primul lord al amiralității britanice, sir Bolton, cu prilejul unei discuții în Camera Lorzilor, s'a ridicat împotriva teoriei după care bastimentele de linie ale flotei, ar fi perimate.

„Toți experții noștri navali - a declarat sir Bolton — s'au pronunțat în sensul că cele două arme — hidroavionul și submarinul — sunt complimentare și nu se mai poate concepe o luptă navală și o apărare maritimă, fără ele; dar nu urmează de aci, că vasele de suprafață vor fi inutile". Un alt specialist francez, d. René La Bruyère,

(Continuare în pag. 2-a)

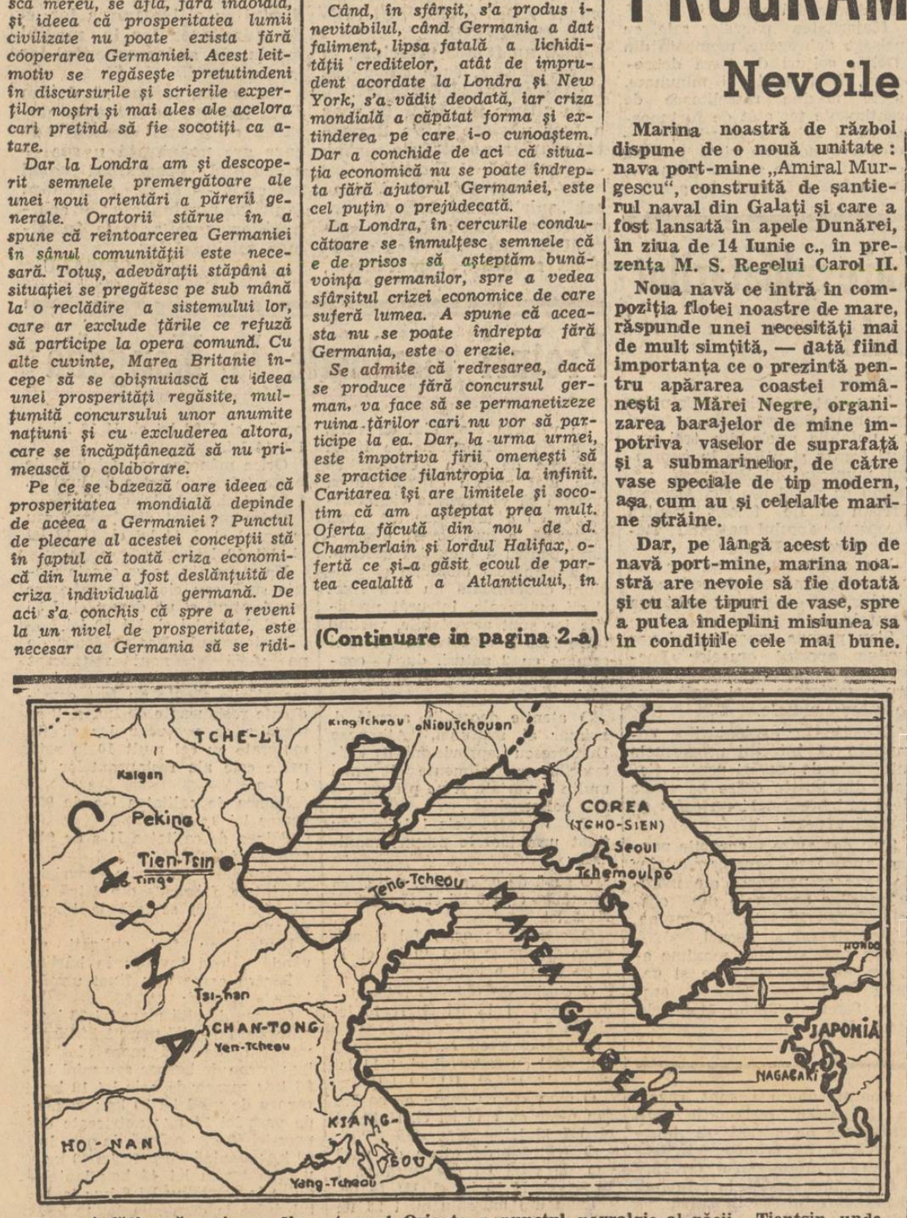

Harta înfățișează regiunea din extremul Orient cu punctul nevralgic al păcii... Tientsin, unde tensiunea anglo-japoneză e din ce în ce mai sporită. E un colț depărtat al pământului, dar care poate sgudui toată lumea.

FILME

— Ce dorești?

— Am citit că aveți nevoe de bucătăreasă.

— Da.

— Ce leafă plătiți?

— O mie. Cu odaia, mâncarea, lumina, căldura, înseamnă patru mii.

— Cred că ne vom înțelege până la urmă. Dar la băi mergem?

— Eu da. Vei rămâne cu conița, care nu poate suferi aerul de munte, având tensiune.

— Puteți să mă luați cu dv., fiindcă eu n'am așa ceva.

— Nu se poate.

— Aș vrea să știu dacă țineți alimentele încuiate sau nu.

— De ce?

— Pentru că o stăpână îmi dădea din toate cu lingurița și pe urmă făcea gură că am oprit din mâncare.

— Vei primi atâta cât va trebui ca să-ți ajungă.

— Când vom avea salată, îmi veți pune din untdelemnul dv. Am plecat din altă parte fiindcă îmi dedea niște ulei infect.

— Ai slujit în multe locuri?

— Da.

— Atunci nu ești deprinsă să rămâi mai mult.

— Of, știți dv. cum sunt stăpânii!

— Condicuță ai?

— Poftiți.

— Ia să vedem cum te-au notat ceilalți.

„Leneșă, nu știe să gătească. Și pe deasupra, necuviincioasă". Altul: „Îi place numai să mănânce și să doarmă. De muncit, o încurcă. La observații răspunde impertinent". Al treilea: „N'am avut vreme s'o apreciez, fiindcă are mână lungă și prinzând-o a doua zi la șifonier, am conced'at-o".

— Ține condicuța. Regretăm că nu te putem angaja... pentru că noi gătim cu untdelemn prost!

Dan José

BUCUREȘTIUL NOAPTEA

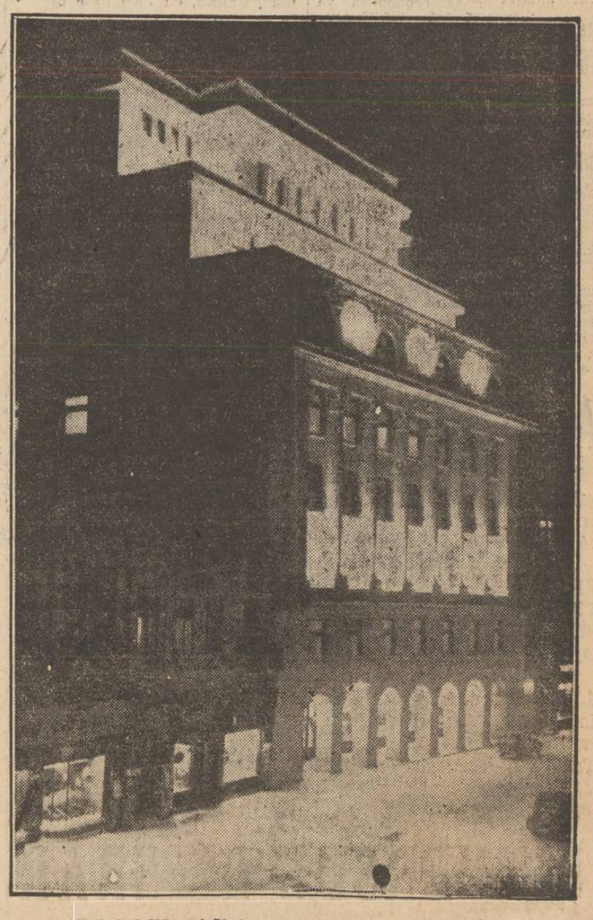

Palatul Băncii Naționale, de pe calea Victoriei